FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JOSÉ LUÍS DA CRUZ VILAÇA
fremsat den 9. marts 1988 *

Høje Domstol.

1. Det præjudicielle spørgsmål, som Cour d'appel de Rennes har forelagt Domstolen i denne sag, og hvorom Kommissionen og den spanske regering for lidt siden har afgivet mundtlige indlæg, er det samme som det, Tribunal de police de Falaise har forelagt i sag 20/87, Gauchard, hvori jeg har fremsat forslag til afgørelse den 27. oktober 1987 og Domstolen afsagt dom den 8. december s.å. (Sml. 1987, s. 4879).

2. Ligesom i sidstnævnte sag vedrører det foreliggende spørgsmål fortolkningen af EF's regler i relation til den franske lov nr. 73-1193 om byplanlægning for erhvervsejendomme af 27. december 1973, den såkaldte Royer-lov, navnlig artiklerne 28-36.

3. Også den foreliggende sag vedrører kravet om en forudgående tilladelse til at drive forretninger over en vis størrelse, og også i denne sag har tiltalte ved den nationale ret gjort gældende, at den lov, i medfør af hvilken tiltalen er rejst (altså Royer-loven), er i strid med EF's regler, navnlig principperne om den fri handel og konkurrence og princippet om den fri etableringsret.

4. I det præjudicielle spørgsmål, der er forelagt i de to sager, er det ikke nærmere præciseret, hvilke EF-regler, der sigtes til, og som Domstolen anmodes om at fortolke. Man kan imidlertid udlede dette af forelæggelsesdommens begrundelse, som er ens i de to sager.

5. Såvel den franske regering som Kommissionen har i deres skriftlige indlæg henvist til de indlæg, de tidligere har indgivet i Gauchard-sagen, idet sagerne vedrører samme problem.

6. I mit forslag til afgørelse i Gauchard-sagen foretog jeg en analyse på grundlag af EF's etableringsregler, princippet om de frie varebevægelser og Traktatens konkurrenceregler.

7. I dommen i samme sag omformulerede Domstolen det præjudicielle spørgsmål, idet den antog, at den nationale ret ønskede op-

* Oversat fra portugisisk.

lyst, om princippet om den fri etableringsret var til hinder for en national ordning som den franske lov om erhvervsmæssig byplanlægning. Domstolen antog altså, at der ønskedes en fortolkning af EF's etableringsregler, dvs. navnlig EØF-Traktatens artikel 52 og Rådets direktiver 68/363/EØF og 68/364/EØF af 15. oktober 1968 (EFT 1968 II, s. 488 og 493), som indeholder gennemførelsesbestemmelser om etablering af selvstændig erhvervsvirksomhed inden for detailhandelen.

8. Ligesom det var tilfældet i Gauchard-sagen, synes der, at dømme efter sagens akter, heller ikke i den foreliggende sag at foreligge omstændigheder i hovedsagen, der kan begrunde nogen som helst forbindelse til EF's etableringsregler. Sagsøgeren i hovedsagen er nemlig født og bor i Frankrig, hvor han er direktør for et aktieselskab, der driver en forretning, som forhandler et fransk bilmærke. Hovedsagen drejer sig udelukkende om den tilladelse til at udvide forretningen, som tiltalte har opnået ved at afgive urigtige erklæringer.

9. Den vedrører altså et rent internt forhold i en medlemsstat.

10. Formålet med Traktatens artikel 52 er imidlertid, som Domstolen har fastslået i Gauchard-sagen, præmis 11, at sikre, at statsborgere fra andre medlemsstater, som etablerer sig i en anden medlemsstat med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed dér, herunder sekundær virksomhed, behandles efter samme regler som landets egne statsborgere, og artikel 52 forbyder enhver form for forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, for så vidt denne indebærer en begrænsning af etableringsfriheden.

11. For så vidt angår direktiverne 68/363/EØF og 68/364/EØF må man i denne sag være opmærksom på følgende to forhold:

1) Vi har ingen oplysninger om, hvorvidt tiltalte i hovedsagen på noget tidspunkt har været i en sådan situation, at et af de to direktiver har kunnet anvendes (f. eks. fordi han har udøvet erhvervsvirksomhed med detailhandel i en anden medlemsstat [1];

2) selv om dette måtte være tilfældet, er faktum i hovedsagen dog under ingen omstændigheder af en sådan karakter, at de nødvendige betingelser for at anvende nogen af direktiverne er opfyldt (f. eks. betingelserne i artikel 4 i direktiv 68/364/EØF).

12. Der findes kort sagt ikke efter sagens omstændigheder, sådan som de foreligger oplyst for Domstolen, noget forhold, der kan begrunde anvendelsen af reglerne om den fri etableringsret i Traktatens artikel 52 og de direktiver, der er udstedt til gennemførelse heraf inden for detailhandelen.

13. Under hensyn til de særlige omstændigheder, jeg tidligere har fremdraget, og sagens åbenbare lighed med Gauchard-sagen, skal jeg således foreslå Domstolen, at spørgsmålet fra Cour d'appel de Rennes, med de nøvendige ændringer, besvares på samme måde som spørgsmålet fra tribunal de police de Falaise.

1 — Jfr. dom af 7. februar 1979 i sag 115/78, Knoors (Sml. s. 399 ff).

14. Mit forslag til afgørelse lyder herefter som følger:

»EF's regler om den fri etableringsret, navnlig EØF-Traktatens artikel 52 og Rådets direktiver 68/363/EØF og 68/364/EØF, som indeholder gennemførelsesbestemmelser vedrørende selvstændig erhvervsvirksomhed inden for detailhandelen, finder ikke anvendelse på rent interne forhold i en medlemsstat, hvor der ikke på nogen måde foreligger hindringer for udøvelsen af etableringsretten.«